

KIS LAP

... KIMUTATNI IPARKODOTT, MENNYIRE ÖRÜL.
(Lásd a 101. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LVIII. köt. 7. szám.

Ára negyed évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fill.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1900. február 18-án.

A SÁRKÁNY-REND NAGY-MESTERE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

MÉG jóformán el sem helyezkedtek a csónakban, már Irmuskának persze hogy szemébe ötlött a kutyácska.

— Kié ez a kutyus! Jaj de fura kis kóczoska!

Az utolsó szó hallatára a kis eb gyorsan fölvetette a fejét és vidáman csóválgatta kurta farkát. Aladár ezt észre vette.

— Talán épp ez a neve... Kóczoska!

A kutyácska fölugrott és hozzája sietett.

— Kóczoska! Ez a neve? Jaj de illik neki! szolt Irmuska. Gyere ide, Kóczoska!

Kóczoska nem csak hogy oda ment, hanem két lábra állva nyilván ölbe kéredzkedett. Föl is vette a leánya, dédelgette, simogatta és Kóczoska láthatólag nagyon meg volt elégedve ezzel.

— Kényeztetett jószág, meglátszik rajta szolt Aladár. Okvetetlenül valami előkelő kisasszonyé.

— Hát nem tudod, kié?

— Nem én! De bizonyosan a tulsó partról való, hát átvisszük. Ott már tudni fogja az utját és ő vezet el minket a gazdájához. Megfogadtam, hogy haza juttatom.

Mihamar bebizonyult, hogy a Kóczoskába vetett nagy bizodalom teljesen jogsult. Alig hogy a tulsó parthoz értek és Hankó kikötötte a csónakot, Kóczoska ugrott ki legelsőnek a szárazra, azután pedig meg sem állt, hanem szaporán utnak eredt. Aladár szinte ijedten kiáltott utánna:

— Ohó! Megállj hát Kóczoska!

A kis eb meg is állt és megvárta, míg a két testvér utól érte. De aztán mindjárt

odább indult, oly határozottan, mint aki teljes bizonyossággal tudja, hová megy. Néha-néha megállt ugyan, vissza is tért a gyermekekhez, egy-egy kicsinyt versenyt is futott velök, vigan ugrált kaffogott, de csakhamar ismét folytatta határozott, cél-tudatos haladását.

Még nem igen sokáig haladtak így, midőn Kóczoska egyszerre csak letért a koci-utról. Gyalog-ösvény vezetett a jobb-kézt emelkedő dombok felé. Erre az ösvényre tért a kutyácska és most még szaporábban rakta kurta lábacskáit. Aladár és Irmuska alig tudták követni.

— Megállj, Kóczoska! Gyere vissza! hívogatta Aladár. Valjon hova igyekszel ezen a gyalog-uton? Nincs olyan falu, hogy koci-utja ne legyen.

— De a gyalog-ut sokszor rövidebb és ő ismeri, szolt Irmuska. Okosan teszi, hogy erre a gyalog-utra tért. Ez nem annyira poros.

Rövid idő alatt már mélyen benn voltak a görbe hegy-vidékben s a kis eb egyre messzebb futott elől, a kanyargós ösvényen akár hányszor el is vesztették szem elől; de aztán megint csak megpillantották, amint folyvást a gyalog uton baktat előre. Irmuska e-közben persze tudni kívánta, hogy voltaképen mi közük is hát nekik ehhez a kutyácskához, hol szedte föl Aladár és miért akarja minden áron haza juttatni a gazdájához?

Ez más-különbén nagyon fogas kérdés lett volna, de egymást a két testvér annyira szerette, hogy Aladár minden habozás nélkül elbeszélte élményeit, azt sem titkolva el, hogy a Sárkány-rend alapításán való mély eltűnődése miatt maradt el az iskolából.

Irmuska őszinte bámulattal és, mi türe-
tagadás: meglehetősen bambácskán is bámult
rá az ő kedves testvér-bátyjára.

— Ali te... hát aztán... miféle szer-
zet az a sárkány-rend? kérdé.

No, megmagyarázta Aladár. Milyen dicső-
séges hősök voltak hajdanában a jeles lova-
gok, akik vitézül hadakoztak s mindig nemes,
szép czélokért: segítették a gyöngét, szembe
szálltak a gonosszal, megvédelmezték az
igazságot. Dicső vitézek voltak mind. És
egy-egy csapat vitéz külön társaságot alko-
tott, melynek valamely czime és czimere
volt, főnöke pedig a nagy-mester. Ilyen volt
hajdan a Sárkány-rend is.

— Ami pedig hajdan volt, az miért ne
lehetne most is? Kiválasztok méltó tár-
sakat és mi is leszünk vitéz lovagok és nagy
tetteket fogunk véghez vinni. Én leszek a
nagy-mester, a többi pedig vitéz lovag. Téged
is beveszünk a rendbe, Irmuska; hanem
persze, te nem lehetsz vitéz lovag, csak
nemes vár-kisasszony. Te fogsz a győztes
lovagnak diadalmi jelt tüzni a mellére.

Irmuska, szó ami szó, csak ugy felében-
harmadában értette a dolgot, de azért
nagyon szépnek találta. Mind-azáltal, mivel
épp egy kis domb tetejére értek és a gyalog-ut
itt kétfelé vált, az a kevésbé regényes kér-
dés jutott eszébe:

— Most már merre megyünk?

— Amerre a Kóczoska.

Igen ám, de hol a Kóczoska? Hiába néz-
tek előre, hátra, jobbra-balra... a kutyácska
szőrén-lábán eltűnt. Ki tudja, hol jár az
már! Hivogatták, füttyntgettek... biz' az
nem tért többé vissza. Már ez hiba. Igy
Aladár még sem adhatja vissza a gaz-
dájának. Kárba az ő veszett jó szándéku
fáradsága.

— Ejnye no! Hogy elfutott a kis haszon-
talan! De talán így is haza talál.

— Kerüljük meg még azt a másik dom-
bot... talán még meglátjuk.

Megkerülték. A kutyácskát nem látták,
de nagy gyönyörűségekre megpillantottak
valami egyebet, amit eddig csak rajzban,
képben láttak: egy valóságos nagy várromot,
mely nem igen messzire egy jókora dombon
emelkedett.

— Nézd, nézd Ali! Mi az ott?

— Az? Hiszen láthatod... egy ősi vár
a régi hő vitézek korából. Tudom is a
nevét... sokszor hallottam, hogy tőlünk
nem messzire van itt a hegyek közt Solyom-
vára. Ez az! Ha már ilyen közel vagyunk,
el is megyünk odáig, megnézzük!

Az ódon várkastély valóban nem volt
már messze, hamar oda értek. Szeliden lej-
tős domb-oldalon sétáltak föl a kapuhoz,
mely két hatalmas bástya-torony közt nyitva
állt mindenkinek, mert ajtó bizony már
nem volt rajta. De a vár különben még
nem volt egészen rom-halmaz, egyes részei
meglehetősen épségben álltak. A kapun belép-
vén, a két testvér tágas udvarra ért, mely
füvel, bozóttal volt benöve, helyenként leom-
lott falak törmelékével borítva. Ajtó, ablak
nélküli nyílások tátongottak mindenfelől.

— Menjünk föl erre a toronyra! szólt
Aladár. Lépcsőt látok, bizonyosan följutunk.

Hogy lépcső van ott, abban nem csalódott,
és az is igaz volt, hogy ez a lépcső a torony
tetejére vezetett. Irmuska azonban ugy
titokban jobb szeretete volna, ha ez a lépcső
már rég bedőlt volna. Attól szepegett ugyan-
is, mialatt fölfelé kapaszkodtak rajta, hogy
éppen most ő alattuk fog össze omlani. Mert
a lépcső veszedelmesen roskatag állapotban
volt, helyenként elborítva leomlott faltör-

melékkel, melyen négy-kézláb kellett nagy bajjal átmászni. De Aladár ügyet sem vetett az ilyen apró nehézségre, gyorsan haladt följebb, hát Irmuska sem maradhatott hátra.

Ha nehezen is, de baj nélkül jutottak föl a nagy bástya-torony lapos tetejére, ahol egészen jól lehet járkálni és a körökörül emelkedő mell-védő falon át a tájakra letekinteni. Gyönyörű kilátás nyílt onnan a magashól; de Aladár nem ebben gyönyörködött, hanem szinte kipirulva mondá:

— Látod, Irmuska: ilyen hatalmas várkastélyokban éltek hajdan a vitéz nemes lovagok! Innen messziről meglátták a közelő ellenséget, aztán becsukták a nagy kaput és fittyet hánytak az ellenségnek. Ezeken a lövő-réseken át röpitették a nyilakat, golyókat az ostromlókra. Néha kirohantak és hősi páros viadalban mérték össze az erejüket.

— Jaj te, Ali! Hát aztán ha megsebesítették egymást!

— Biz' az megesett. De a hős vitéz nem rettent vissza a haláltól sem. Ha megsebesült, a szépséges vár-kisasszony vitt neki gyógyító balzsamot, erősítő italt.

— Igaz, már mondtad, hogy ha megalapítod a vitéz sárkány-rendet, hát én leszek a vár-kisasszony. Csak hogy az bajos lesz...

— Már ugyan miért?

— Mert én nem tudom, hol szerezzek balzsamot és milyen ital kell a sebesültnek...

Aladár bizonyosan kellőképp meg tudta volna oktatni hugoiskáját, aki ennyire járattalan volt a sebesült lovagok ápolásában; de, sajna, nem juthatott szóhoz, mert amint a falon kihajolva bámultak a messzeségbe,

egyszerre csak fenyegető hang dörgött fel alulról hozzájuk:

— Hát ti vakmerő semmi-háziak mit kerestek ott fenn?

Meghökkenve néztek figyelmesen a torony alá s a fal tövében egy éppenséggel nem kellemetes külsejű alakot pillantottak meg. Majd nem törpének lehetett mondani: hosszú fekete szakálla, bozontos fekete haja, gyűrött kalapja volt; a kezében nagy furkósbottal, általában pedig ugyan csak ütökopott öltözetű. S ez a csöppet sem barátságos torz ember mérgesen rázogatva a botját, tovább kiáltozott:

— Jösztek le mindjárt? Hogy mertetek az én kastélyom tornyára fölmenni? Iziben kotródjatok le onnan, mert ha én megyek föl, ledoblak!

— Jaj Istenem! sikoltá Irmuska rémülten.

Aladárnak azonban eszébe jutott, hogy ha vitézi terveket forgat a fejében, most ezen a helyen köll megmutatnia nagy tetekre való rátermettséget. Elszántan szólt tehát:

— Ne félj semmit, Irmuskám! Lemegyek és számolok vele. Igazi vitéz lovag szembe száll még a sárkánnyal is, mikor gyöngeszép kisasszonyt köll megvédelmezni.

Ez a gyönyörű lovagias mondás nagyon tetszett Irmuskának, ámde teljesen nem nyugtatta meg, mert így szólt:

— Igen... csak hogy, tudod... sárkányt nem látok, az talán ma már nincs is... ennek a goromba embernek pedig nagy bot van a kezében!

Aladár minden vitézi elszántsága mellett is kénytelen volt belátni, hogy van egy kis különbség a sárkány közt, mely nincs és az ember közt, aki van, még pedig fur-

kös botmentek, talán jó szörmeremberre

A halépeső a Durva

— M
— N

k
n
a
h
sz
k

A futugyan, d
lodott v
lép, vag
borzas k
sietett f
másikna
módon k
hogy ujj
lapon.) A

kós bottal a kezében. Mialatt tehát lefelé mentek, olyan-formát gondolt, hogy egyelőre talán jobb lesz, ha nem vitézkedik, hanem szőrmentében bánik ezzel a mérges kis emberrel.

A haragos törpe már ott várta őket a lépcső ajtajánál és vadul forgó szemekkel. Durva hangon rivalt rájuk:

- Mi keresni valótok van itt, he?
- Nem keresünk mi semmit, felelt Ala-

dár nagyon szeliden. Csak megtekintettük ezt a vár-romot.

— Ez nem rom, hanem az én várkastélyom, dörmögte a kis ember toporzékolva. Ennek a várnak én vagyok az ura! Az én tudtom és engedelmem nélkül senki se tegye be ide a lábát!

Irmuska ijedten rángatta a bátyja karját.

— Fussunk, Aladár! sugta neki.

TŰ ÉS CZÉRNA.

— A czérna hitvány semmi nélkülüm! kevélykedett a tű.

Megharagudott a czérna, kapta magát és elfogyott.

Jött ismét a tű czérnáért.

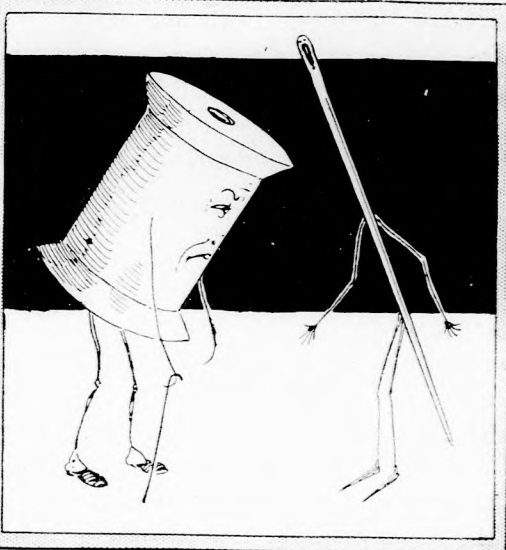
— Hamar! Sietős a varni valóm!

— Sajnálom, nincs, elfogyott, felelé a cséve.

Holtra ijedt a kevély tű.

— Elfogyott? Ó rettentő! Akkor hát én mit csinállok?

— Bizony semmit, haszontalan jószág lettél. Becsülted volna meg azt, ki a munkában szükséges társad volt!

A futás nem egészen vitézi cselekedet ugyan, de Aladár talán-tán mégis ráfanyalodott volna, ha épp ekkor közbe nem lép, vagy inkább ugrik valaki: egy kócos, borzas kis kutya, mely nagy örvendzéssel, sietett feléjük s hol az egyiknek, hol a másiknak hizelkedve, minden tőle telhető módon kimutatni iparkodott, mennyire örül, hogy újra látja őket. (Lásd a képet a czimlapon.) A haragos kis ember rárivalt:

— Mit csinálsz, Kócoszka? Nem szabad az ellenséggel czimborálnod.

— Csak hogy ő jól tudja, hogy nem vagyunk ellenségei, szólta Aladár. Ott bolyongott étlen-szomjan a vizen túl, mi hoztuk át csónakban, hogy haza juthasson.

A törpe nagyot bámult és azonnal meg is változott.

— Igazat beszél az ifiur? A Kócoszka tegnap csakugyan elmaradt tőlem oda át

a vizen túl: már azt hittük, soha sem is kerül meg. Szegény Boriska már egészen vörösre sirta a szemeit, pedig hát nem volt semmi baj, a kutyácska még csak éhes sem igen volt, mikor az imént megkerült.

— Persze hogy nem, mikor Ali megozsonnáltatta, mondá Irmuska.

— Igazán? No az már más. Akkor hát az urfi nem lehet ellenség, nem szabad haragudnom, hogy engedelmem nélkül léptek ősi kastélyomba. Boriska te! Gyere csak!

A két testvér ugyancsak bámult, hogy ez a szurtos, ütött-kopott kis ember az ősi kastélyáról beszél. De most már látták, hogy nem kell félniök, futniök. Kiváncsian várták tehát, hogy a kis ember hívására ki fog megjelenni? (Folytatása következik.)

A BÜVÖS SZELENCZE.

— Mese. —
(Vége.)

PALKÓ egy kis ideig álmélkodva nézett a nagy barlang-csarnokba, de aztán bátran indult az arany asztal felé. Amint közelre ért, a kis törpe fölpillantott.

— Ki vagy? Mi keresni valód van itt? kérdé nem éppen barátságosan.

Palkó elmondta, mi járatban van.

— Ha te vagy az, aki utba igazithatsz? mondá. Hát akkor szépen kérlek, mondd meg, hol találok a király-kisasszonyt?

— Jobb lesz, ha sarkon fordulsz és haza ballagsz! dörmögte a törpe. Te is csak a többinek a sorsára jutnál.

— Nem ijedek én meg a veszedelemtől.

— Meghiszem. Saját magadtól kell félned. Mert tudd meg, hogy itt jó helyen jársz ugyan, kezedbe adhatom a fegyvereket a király-kisasszony megszabadítására, de mielőtt hozzájok nyulhatnál, már itt elérhet a veszedelem. Olvasd!

Sa kristály szelenczére mutatott rá, melynek födelére ez volt arany betűkkel bevésve:

»Csak az nyissa ki e szelenczét, akit tiszta jószág s önzetlenség vezet. Halál fia, aki hasznót lesve nyul hozzája.«

— Megértetted? szólta ismét a törpe. Most még nézz ide!

A csarnok végébe vezette Palkót s egész sor koporsót mutatott neki.

— Deli fiatal vitézek, lovagok voltak mind, akik itt holtan fekszenek. Móját ejtették, hogy eljussanak idáig, de amint a kristály szelenczéhez nyultak, szörnyet haltak. Mert nem tiszta szívvvel nyultak hozzá. Az egyik aranyat-ezüstöt, a másik hatalmat és méltóságot remélt és kívánt, azért indult a király-leány keresésére. Most már tudod, mi vár. Hát úgy nyisd fel a szelenczét, ha mered!

— Miért ne merném? szólta Palkó nyugodtan.

Nyomban meg is tette és ime . . . nem történt semmi baja. De biz' azért mégis meg volt akadva. Mert a szelenczében mind-össze egy kicsike madár-tollat, egy kicsike pálczikát és egy kicsike fekete golyót talált.

— Hm! Már biz' én nem tudom, mire lehet jó ez a játék apróság?

A kis törpe azonban örömtől ragyogó arcczal mondá:

— Méltó vagy, hogy megkapjad! Fogd e tollat, ez elvisz, ahová csak kívánod; ez a pálczika minden kardnál erősebb fegyver; ez a golyócska pedig megóv minden üldözéstől. De eszeden kell ám járnod, hogy jól használd mindegyiket! Ha megijedsz, eltéveszted: veszteted okozod vele.

— Majd igyekszem, hogy jól használjam.

Palkó zsebre dugta a három apróságot, elkészönt a jó kis törpétől és utnak eredt.

— Semmi kétség, legelőször is a tollra van szükségem, gondolá és elő vette a kis tollat. Ha csakugyan tudsz valamit, tollacska, hát vigy engemet oda, ahol a király-kisasszonyt megtalálom!

A kis toll ide-oda lebegett a kezében. Palkó iziben érezte, hogy a tollal együtt ő is magasra emelkedik, aztán szédítő gyorsasággal röpül. Maga sem tudta, meddig röpült, de egyszerre csak megint a földön volt, talpon állt. S amint szénézett, egy ódon, komor várkastélyt pillantott meg, a nagy torony ablakában pedig egy csodaszép leánykát, aki busan, sápadtan bámult le a magasból.

— Ott van, ő az! gondolá Palkó s örvendve sietett a vár kapuja felé.

A kapuig eljutott, de be nem. A vasrácsos nagy kapu be volt csukva s benn egy rettenetes sárkány-szörnyeteg őrizte. Palkó közeledtére a szörnyeteg fölütötte a fejét s nagy ásításra tátva föl iszonyatos száját, ráförmedt Palkóra:

— Hát te, vakmerő, mit botorkálsz itt?

— A király-kisasszonyért jöttem, felelt Palkó bátran.

— Igazán? Nagyon szép tőled. És nagyon okosan tetted, hogy jöttél, mert a király-kisasszonyt el nem viszed ugyan, de én éppen megehültem, jó lesznek nekem vacsorára.

Talpra állt a szörnyeteg s biz' azt borzalmas volt csak látni is. Palkó egy pillanatra meghökkent, de aztán gyorsan megdölgölte, melyik fegyveréhez nyuljon. És gúnyosan szólt:

— Nem kopik bennem a fogad, sárkány barátom. Ha nem hiszed, gyere ki, nyisd ki a kaput!

— Nyitom, fiacskám, nyitom, hehehe! Igazán derék legény vagy, hogy annyira kívánczol a hasamba.

Kinyitotta a kaput és Palkó épp csak ezt akarta, mert különben be nem juthatott volna. A sárkány aztán reá rohant; de Palkó félre ugrott és a kicsi pálczikával ráütött a szörnyetegre. Alig hogy érintette, nagyot bődült a sárkány s abban a pillanatban kővé meredt, aztán eldőlt s nagyot zuhanva, darabokra tört a földön.

— Nem csalt meg a jó kis törpe! gondolá Palkó örvendve.

Nem vesztegette az időt, hanem futott be föl a toronyba, ahol a király-kisasszonyt látta. Ez már éppen jött szembe s lelkendezve szólt:

— Jaj, vakmerő ifju, minek jöttél ide? Mindjárt haza tér a gonosz boszorka és akkor véged!

— Csak hogy először is nem várom meg; aztán meg ha jön is, nem félek tőle. Te se félj már semmit, szépséges király-kisasszony! Jöjj hamar vissza bánkódó atyádhoz.

— Ó, ha lehetséges volna! De nem lehet! Hiába indulnék meg, egy-két percz alatt utól ér a gonosz.

— Majd megvállik! Bizd csak rám magadat.

Derékon kapta a király-leányt, elő vette a kis tollat.

— Tollacska, vigy haza, a király házába!

Iziben fölemelkedtek és sebesen röpültek odább. De a király-kisasszonynak igaza volt: alig egy-két percz mulva már megsejtette szökésüket a gonosz boszorkány és seprü-nyélre kapva, széleseben utánuk iramodott. És egyre közelebb jutott, már hallatszott is a hangja:

— No, jaj nektek! Ezerszeres kinnal fogtok lakolni!

— Ó jaj, végünk van! sohajtá a király-kisasszony.

— Nem bizonyos az, szólta Palkó.

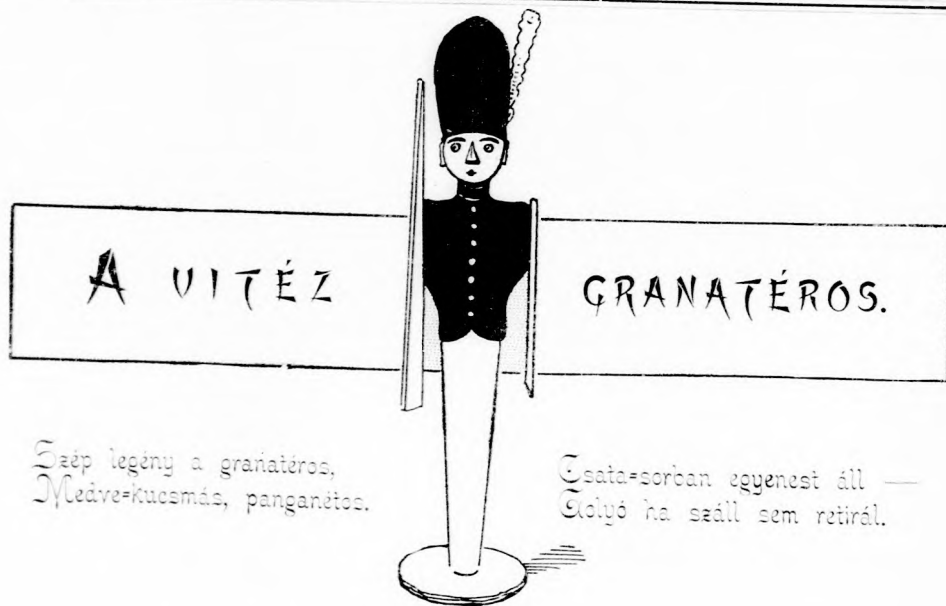
Elő vette a kis fekete golyót és az üldöző boszorka felé dobta. Egyszeriben olyan vak korom sötétség támadt mögöttük, hogy a gonosz nem láthatta őket többé s dühösen rikoltozta:

— Jaj a semmirevaló! Kijátszott! Elmenekül a foglyommal!

El bizony! Palkó szerencsésen földet ért a király-kisasszonnyal, épp a királyi kert-

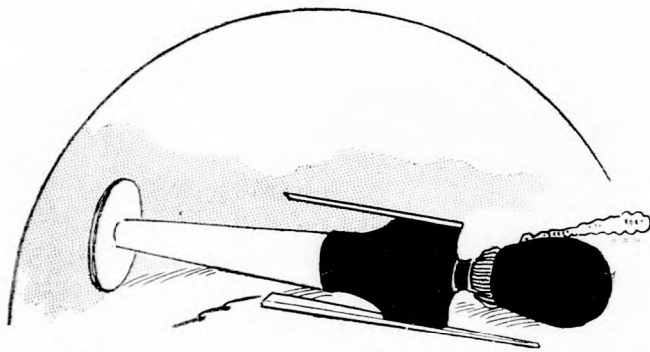
ben, ahonnan a király-leány egykor kiszökött. Egy-két percczel később benn voltak a palotában.

Mekkora volt ott aztán az öröm és boldogság, már azt el sem tudnám mondani. Palkó szerényen haza akart osonni, de biz' azt nem engedte sem a király, sem a király-kisasszony. Ott maradt, feleségül kapta a király-kisasszonyt s azután boldogan éltek, amíg meg nem haltak.

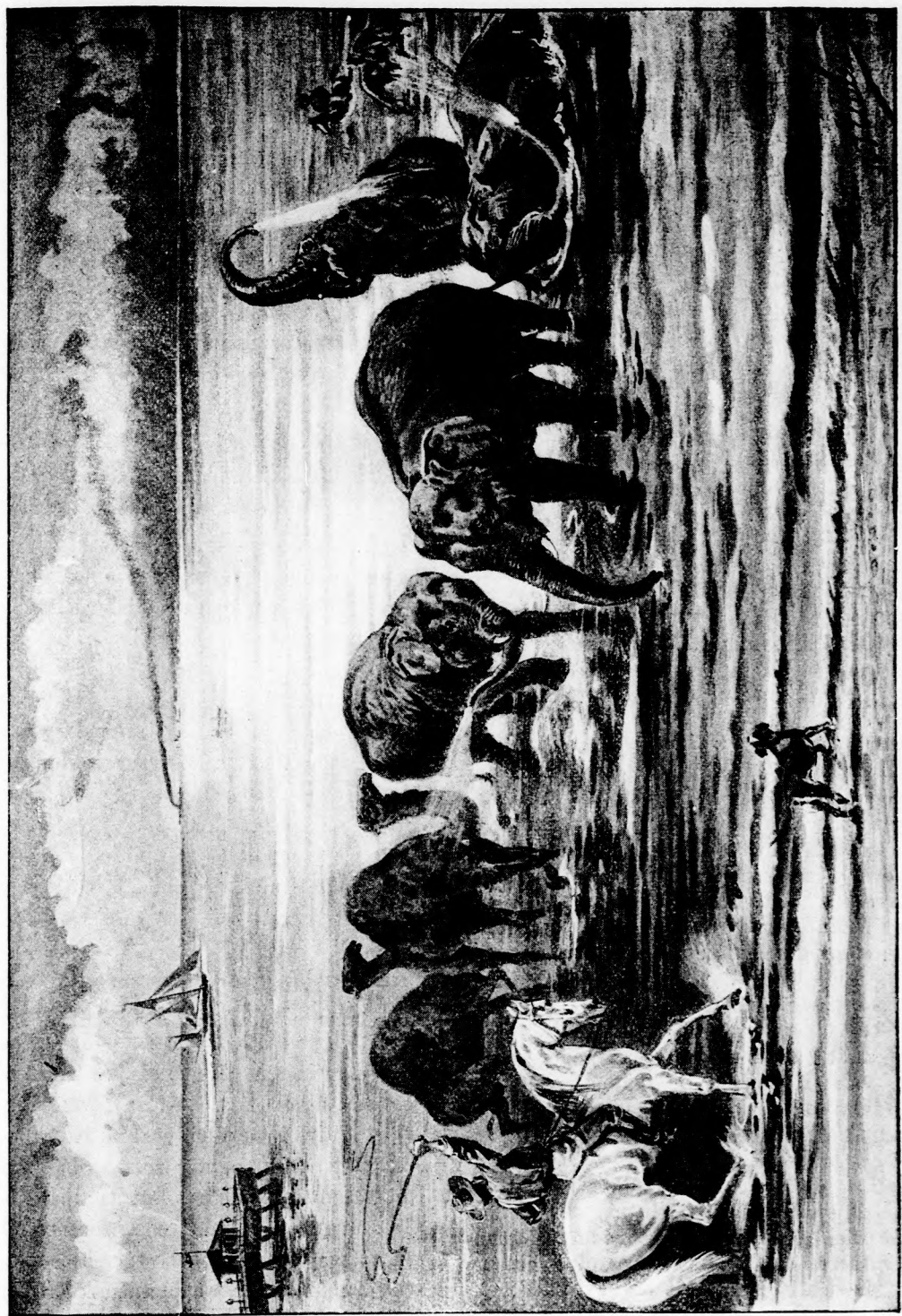
Szép legény a granateros,
Médve=kucsmás, pangantós.

Csata=sorban egyenest áll —
Golyó ha száll sem retírel.

Száll is a golyó süvöltve
Itt fekszik, saegény, megölve!

De ha éppen akarjátok:
Könnyen talpra állítjátok!

ÁZ ALKALMATLAN FÜRDŐ-TÁRS. (Lásd a 106. lapon.)

AZ ALKALMATLAN FÜRDŐ-TÁRS.

— Elefánt-történetke. —

(Képpel a 105. lapon.)

AZ óriás testü, roppant erejü elefánt, mint ismeretes, nagyon békességes természetü állat. Még ha felnőtt korában fogták is el erdei vadonában, hamar megszeliidül és készségesen végez mindenféle hasznos munkát. Jó szántából teszi, mert ha nem akarná, ki bírna vele? Szétrombolna mindent, agyon gázolna mindenkit.

De a megszeliidült elefánt, még ha megharagudott is, csak a legritkább esetben garázdálkodik. Amire az ápolója megtanította, azt pontosan eszében tartja és nem vét ellene. A bosszantást azonban nem türi és gyakran fortélyos módon tudja visszafizetni, még pedig úgy, hogy a gazdája nem is igen büntetheti.

Egy telepítvényesnek több elefántja és tevéje volt. Az állatok jól megfértek egymással, mert a felügyelők szigorú rendre szoktatták az elefántokat; ezek jól tudták, hogy nem szabad a gyöngébb tevéket bántaniok.

Meleg napokon, végzett munka után, a szolgák este a folyóba terelték az elefántokat és tevéket. Nagyon szerettek ott hűtözni, lubiczkolni. Az egyik elefántnak azonban mind-untalan meg volt keserítve a fürdőzése: két tevé — miért, miért nem? — folyvást ott lábatlankodott szorosán mellette, úgy hogy alig mozdulhatott, mindig beléjük ütközött. A tevé pedig nagyon csökönyös jószág; nem tágít, ha egyszer valamire rákapott. Az örök pedig a partról nem segíthettek, ha látták is a bajt.

Segített hát az elefánt maga, még pedig nem valami kegyetlen módon. Könnyen megtámadhatta, a vízbe gázolhatta volna alkalmatlan fürdő-társait. De hát ez tilos, az örök látják is. Hát nem is tette. Hanem amint a tevék megint ott lábatlankodtak mellette, nyugodtan megállt, nagyon jámbor pofát vágott, de tele szívta ormányát vízzel és egyszerre csak, jól célozva, olyan hatalmas víz-sugárt zuhantott az egyik tevének

a szemé közé, hogy a tevé ijedten, kábultan hőkölt vissza s a társát is majd fel-döntötte.

Egyelőre odább huzódott a két tevé, de alkalmasint azt hitte, hogy csak véletlenség volt az egész. Más nap tehát csökönyösen ott lábatlankodtak újra az elefánt mellett. Az elefánt pedig egész nyugalommal ismételte a tegnapi leczkét.

Most már megértette a két csökönyös tevé. Ahányszor azután a vízre mentek, a tevék a lehető legtávolabbra huzódtak el az elefánttól, úgy hogy ez kedvére für-dőzhetett.

BIBI CZICZA NAPLÓJÁBÓL.

(Képpel a 108. lapon.)

Hétfe. Ma nagyon korán kizavartak éjjeli nyugodalmamból. Nem is tudom, az a Jolánka miért nem vesz magához az ágyba? Talán megtenné, ha az a szakálas nagy ember, akit mindig »apuska« néven szólít, nem volna annyira ellenségem. Másfelől is hallottam már, hogy ezek az apuska-fajta emberek nem tudják kellőképen megbecsülni a kis leányaik kedves cziczáit. Röstellem, de már csak megvallom, hogy a Jolánka apuskája engemet »haszontalan kényes jószág«-nak titulál és abba is csak nagy nehezen egyezett bele, hogy az ebédlőben háljak.

Mint ha bizony ez valami nagy kedvezés volna! Mindig az ebédlőt takarítják legkorábban, hogy befűthessenek: a szoba legyen meleg reggelizés idejére. Ma is javában szenderegtem, mikor a szoba-leány valósággal lesöpört a diván sarkából és kiüzött az udvarra. Ott pedig nagyon rossz világ volt, sűrűn hullott a hó, nedves lett a talpam, ezt pedig szörnyen nem szeretem. Szerencsémre megjött a majorosné a tejjel, utána beosontam vele a konyhába. A szakácsnének értésére

adtam, hogy szeretnék egy kis tejecskét kapni, de azt felelte:

— Persze! Mert hiszen te vagy a legelső persona!

És nem adott. De kifogtam rajta. Mikor a tejes lábassal a tüzhely felé ment: elejébe settenkedtem, belém botlott és ijedtében majd elejtette a lábast. Kilötyöntett belőle annyi tejet, hogy az nekem bőven elég lett volna. De azt hiszitek, megengedte, hogy fölnyalogassam? Szó sincs róla! Fogta a seprőt és talán agyon üt, ha a zenebonára ott nem terem Jolánka, aki ölbe kapott és megmentett. Az a csuf vén szakácsné mérgesen kiáltott utánunk:

— Már, kisasszonykám, akár tetszik, akár nem: de én ezt a torkos macskát nem tűröm itt a konyhában!

Jól van jól! Majd megfizetek még ezért!

Kedd. Jolánka nagyon jó lányka, szeret is, de nincs mindig köszönet benne. Sokszor olyan játékot talál ki, hogy bizony csak neki mulatság. Ma felöltöztetett bábuszoknyába, fejkötőt nyomott a fejembe és táncolni akart velem. Tudtára adtam, hogy nincs kedvemre az ilyen maskara-játék, de ő csak nevetett, mikor a szoknyába belekavarodva csetlettem-botlottam.

Csoda-e, ha kifogyott a türelmem? Hiszen nem vagyok én bárány, hanem karmos czicza. Hát végre is nem tehettem egyebet, mint hogy amugy igazában megkarmoltam a kezét. Rögtön kiserkedt a vére, el is eresztett és fölsikoltott:

— Jaj, te csunya gonosz czicza!

No, ez nem lett volna baj, hanrar megbékültünk volna, ha nincs ott Pali urfi, a gimnazista. Csöppet sem tagadom, hogy a gimnazista urfiakat ki nem állhatom. Ezek még rosszabbak! mint az apuskák. Valóságos

gyönyörűségük telik benne, ha minket ártatlan cziczákat kizozhatnak. Most is mit tett Pali urfi? Fölugrott, nyakon csipett és keményen megrázott.

— Haszontalan mérges jószág! Sicz ki!

És kidobott az ablakon az udvarra. No, nem estem magasról, meg aztán puha hóba estem és így nem történt bajom. De bezeg lett nagy hűhó és spektakulum az udvaron, mikor a gyerekek, cselédek megpillantottak.

— Szoknyás czicza! Fejkötős czicza! Hahaha!

Üzőbe vettek, meg akartak fogni. Nem tudtam jól futni abban szerencsétlen szoknyában, mind-untalan elbuktam, meghempergettem a hóban, merő lucsok, maszat lettem. A nagy zavajgásra kijött Jolánka is. Már nem sirt nem is haragudott. Tudtam én, hogy könnyen megbékülünk. Hozzám sietett, fölkapott üldözőim elöl és bevitt. De a pitvarban a mama állt eléje:

— Ilyen lucskosan, piszkosan nem viheted a szobába. Mindent bemocskolna. Majd ide zárjuk a fás-kamrába, had száritkozzék.

És oda zártak. Ott köllött dideregnem a hidegben.

Jól van jól, Pali urfi! Nem fogom elfelejteni!

Szerda. Ma délig semmi különösebb sem történt. De az ebédnél nagy panaszra volt okom. Az a rettenetes apuska így szólt:

— Jolánkám, ne adj annyi hust a cziczádnak! Az nem jó a fiatal macskának. Attól olyan mérges, karmolós, harapós.

És alig kaptam fél fogamra való hust. Ez már csak borzasztó! Bőjtös kosztra akarnak fogni? Pedig a czicza-nemzetség soha sem tartotta a bőjtöt. Az öreg-apám

még nagypénteken is megette az egeret, ha meg tudta fogni.

Én legyek az első, aki böjtöl? Nem! Ezt nem veszi be a természetem!

Csütörtök. Kedvtelenül, nagy agodalmakkal keltem föl. Reggel Jolánka jól tartott tejescskével; de hogy leszünk majd az ebéd-dél? Böjtös kosztra fognak-e megint? Ez

borzasztó volna. Hiszen a csütörtök nem is böjtös nap. Keményen el voltam szánva, hogy nem böjtölök.

Az erős elszántság azonban nem elég. Cselekedni köll. Utána látnom, hogy föl ne kopják megint az állam. Ha nem adnak, hát veszek magam.

Igen ám: de mit, hol?

... A FEKETE FOLYADÉK MIND KIÖMLÖTT. (Lásd a 109. lapon.)

Majd megvállik. Ha ravasz cziczának neveznek, hát legyen igaz. Olálkodtam, szaglálóztam és végre kedvezett a jó szerencse. Beosontam a konyhába. Az a kellemetlen vén szakácsné nem vett észre, kiment a konyhából és ott hagyta az asztalon a sütni-való koppasztott csirkét.

No, ez éppen nekem való. A csirkét akár süelve, akár nyersen, de nagyon szeretem. Izbem ott termettem az asztalon és sikerült a csirkét leránczigálnom a földre, ahol aztán a konyha-almáriom alá vonszoltam és pompásan lakomáztam. Legalább megfizetek a szakácsnének is!

Jön a zsémbes szakácsné és látja, hogy a csirkét nem látja. No, volt ott patália! Eleinte álmélkodtak és azt hitték, hogy boszorkányság történt: megelevenedett a kopaszított csirke és megszökött; de a Jolánka mamája sehogysen akarta ezt a magyarázatot elhinni. Erre aztán, képzeljétek! . . . azt mondja az a kiállhatatlan szakácsné:

— Akkor hát a macska járt itt.

Keresnek, kutatnak, végre is rám találnak. Mi lett volna velem, nem tudom. Talán fölnyársalnak, fölnégyelnek, vízbe fojtanak, olyan dühösek voltak; pedig csak a melle husát rágtam le a csibécskének, maradt még nekik is. De ezt nem vették figyelembe, hanem üztek kergettek seprővel, pálczával s már-már elért a halálos veszedelem, mikor a nagy lírmára oda futott Jolánka és megoltalmazott. De a mamája mérgesen kiáltá:

— Jolánkám, ez a te cziczád már valóban nagyon alkalmatlan kezd lenni.

Tessék! Mivel nem akarok böjtölni, most már nem csak az apuska, a Pali urfi, hanem a mamuska is görbe szemmel néz rám!

Péntek. Szerencsétlen nap! Hallottam, hogy az emberek közül is sokan félnek tőle, amin aztán mások nevetnek és azt mondják, hogy: babona. De én azt mondom: szerencsétlen nap a péntek!

Reggel, mikor fölbredtem, még nem sejtettem semmi veszedelmet. Vigan voltam játszogattam, hol egymagam, hol Jolánkával. A tegnapi csibe históriát már elfelejtették, hát bizony én sem vertem miatta falba a fejemet.

Délután Jolánkának zongora-leczkéje volt; én azonban nem szeretem a zongora-kalimpálást, nem mentem a szalónba, ahol a zongora áll. A gyerekek szobájában marad-

tam, ott is nagyon csöndesen meghuztam magamat a divány sarkában, mert Pali urfi ott volt a szobában. Az asztalnál ült, pálczika-félét tartott a kezében s hol rágta az egyik végét, hol pedig bele mártogatta a másik végét egy jókora üveg edénybe.

Eltűnődtem, mit mivelhet? Mi lehet abban az üvegben? Bizonyosan valami jó. Azzal a pálczikával szopogatja. Csak kimenne, hogy én is megkóstolhatnám!

Sokára ugyan, de teljesült a kívánságom. Pali urfi letette a pálczikát, fölkel és elégedetten szól:

— Ez nehéz dolgozat volt, de azt hiszem jól megírtam, dicséretet kapok a tanár urtól.

Kiment, én pedig a következő pillanatban fönn voltam az asztalon. Megszagoltam azt az üveget. Szó ami szó: nem volt kellemes az illata. De hát az illat csalhat; meg kell kóstolni! Valami fekete folyadék volt az üvegben . . . talán kávécska . . . Nagy boszuságomra semmi módon sem juthattam hozzá, az orrom nem fért bele az üveg szűk nyílásába.

— Már pedig én megkóstolom, ha addig élek is! Hát ha fölforditanám az üveget? Akkor kifolyik, ami benne van, fölnyalodhatom.

Üggyel-bajjal, fáradsággal, de sikerült: az üveg fölfordult, a fekete folyadék mind kiömlött (Lásd a képet a 108. lapon.) az asztalra, még pedig éppen arra a papirosra, amelyet Pali urfi ott hagyott. Mohón kóstoltam bele . . . Juj! Rettenetes! Még most is kilel a hideg, ha rá gondolok! Valami szörnyüségesen savanyás, keserü, fanyar lé volt az. Jó hogy menten meg nem haltam tőle. És még milyen baj tetézte! Vigyázatlanul bele léptem a borzasztó folyadékba.

Mocskos lett a bundácskám s úgy kellett tisztogatnom, nyalogatnom. Prüszköltem is tőle javában, mikor egyszerre csak még ennél a keserü lénél is keserőbb valamit köllött megkóstolnom: hatalmas nyaklevest kaptam, még pedig Pali urfitól, aki haragtól kipirulva kiállta:

— Szörnyűség, amit ez a macska mivel! Feldöntötte a tinta-tartót, éppen a dolgozatomra!

Az egész ház össze futott, szörnyűködött és a vége az lett, hogy az a kegyetlen apuska így szólt:

— No, már megelégettem! Ennek a macskának nincs többé helye itt a szobában. Ki kell vinni a cseléd-házba, itt ne lássam többé!

Mindnyájan helyeselték mert ó!... apuska, mamuska, Pali urfi, szakácsné, szobalány mind, mind ellenségem! Csak Jolánka maradt meg jó barátomnak. Ő maga vitt az udvar végében levő cseléd-házba és nagyon lelkére kötötte a béres-gazda feleségének, hogy gondomat viselje. Nekem pedig ezt sugta:

— Ne félj, lesz rá gondom, hogy megengeszteljem apuskáékat. Akkor aztán vissza kerülsz régi helyedre.

Egyelőre azonban mégis csak számkivetés a keserü sorsom!

Szombat. Vége, mindennek vége! Ki hitte volna!

Tegnap, hogy számkivetésbe kerültem, még nem busultam tulságosan, mert bízam a Jolánka ígéréteiben. Ma reggel nagyon szerettem volna tudni, megkaptam-e már a kegyelmet? Korán végig surrantam az udvaron és lesbe álltam, szerencsésen be is osontam a majorosnéval és bejutottam a szobákba. Meglapultam a

diván mögött, hogy ne lássanak mindjárt; onnan hallottam, amint Pali urfi így szól:

— Lásd, Jolánka, már csak azért is jó, hogy nincs itt többé az a gonosz macska, mert így most már a kedves kanári madárkád szabadon röpködhet a szobában.

Hm! Szabadon röpköd! Gondoltam valamit, de nem mozdultam. Kis vártatva csönd lett, csak a kanári csicsergése hallatszott. Elő kusztam... a madár ott ült épp a szék karján. Megsajnáltam az istenadttát. Most nagyon vig, de milyen szomorú lesz, ha majd vissza kerül a rab-ságba, a kalitkába! Jót teszek vele, ha megmentem a nagy keserüségtől és — megeszem.

Jól kiszámítva ugrottam, szerencsésen meg is kaparitottam, de ugyan-e pillanatban rettentő sikoltás hallatszott: Jolánka lépett be s rám rontott. El köllött a madarat eresztenem. És Jolánka, mert nem tudta irgalmas szándékomat, mérgesen kiállta:

— Jaj te gonosz! A kanárimat akartad fölfalni? Most már vége köztünk a barátságunk örökre! Siccz ki! Ne is lássalak többé!

— Csak hogy mindig vissza fog ide sompolyogni, hát legjobb lesz, ha vízbe fojtjuk, szólt a rettenetes Pali.

Minden szőröm szála égnek meredt. Iszonyu lesz!

De Jolánka még sem volt kegyetlen.

— Nem, azt nem tesszük. Hanem a majorosné említette, hogy künn a majorban szüksége volna macskára, sok az eger a pinczében. Neki adjuk.

Vasárnap. Itt vagyok becsukva a majorosné pinczében. Sötét, dohos, rettentés börtön! S ha egeret nem fogok, hát

bőjtölhet
régiből
most is
szerencs
többé hi

Egyik
vonalban

A meg
jutalom-r

Váloga
teményéb
angol vá

MEG

A »I
mában

Hely
Artur, S
Rozsnyay
Margit,
Ida, Kon

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Lakner Margit. Mikor azt az ő beküldője megszerkesztette, bizony kemény idő járt. Annál derekabb, hogy galamb és veréb kosztosáinak hiven szórtad a magot, morzsát. — **Hartstein Károly.** 76,000. Ez csak elég? Te vagy a 76,001-ik. — **Ifj. Ruber József.** Hogy mi a »magyar nemzeti játék«, nem tudom. Tán a magy. nemzeti színjátékot gondold? Ehhez pedig, hogy micsoda, nem köll magyarázat. — **Dömötör Irenke.** Legjobb, ha panaszoddal a *Kiadó*-hivatalhoz fordulsz. Hidd meg, aránylag messzibb esem tőle, mint ide Pozsony. Fájós szemedre nézve pedig csak annyit: hogy ennek a varrás, himzés csak úgy megárt, mint az írás, olvasás. A szerencse kerekét pedig nem én forgatom. — **Ybl Iduska.** Állok elébed. — **Endreffy Jenny.** Nagyon is kényelmes. Telik onnan fogasabb is, ugy sejttem. — **Marczali Póli.** A megfejtők név-sorában, ha küldött be megfejtést, bizonyára megleled. Annyi név közül egyre nem emlékezhetem. Pá! — **Szirmai Jóska.** Némi változtatással közlöm. — **Donáth Matild.** Csak hogy a fueska kimászott a bajból! Ennek örvendjünk legjobban. — **Grünberger Erzsébet.** A te versikéd, amolyan parodia, nem való ugyan még a közre, de azért mulattam rajta. Édes anyádra igen szívesen emlékezem. Üdvözlöm. — **Kontra Gyurka.** Abbaziából Polába kirándulni nagyon jutalmazó. Lépten-nyomon találkozol ott a régi római világ fényének és hatalmának emlékeivel. Látni fogod p. o. a nagy circust, mely roppant arányaival hat a szemlélőre; és a város-háza terén azt a gyönyörű kis pogány templomot. A multból a jelenkorba térve: méltó bámulattal fogod nézni a vértés hadi-hajókat s az arsenálist, ahol készülnek. És természetesen, onnan csaponghat el szemed a végtelen tengeren. Tiszta időben pedig észre veszed az olasz partvidéket is. Veled együtt örvendek, hogy ilyen, magyar fiúnak különösen ritka látványokban leszen részed. Leírásodat, ha nem ismert általánosságokkal foglalkozik csupán s *magadnak* is juttatsz benne szerepet, örömet közlöm is. — **Selley Lilly.** A magyarázó sorok gyökeres megváltoztatásával jelen meg. Erre szükség volt. A rejtvény maga szabatosan van megszerkesztve. — **Endreffy Jenni.** Írásod a szemnek nagyon kellemes. Nekem tetszik. Feladványodat közlöm. Ügyes. — **Badics Gizela.** Február derekán piros hónapos reték: bizony kedves küldemény. Ámbár csak festve van az a három darab, mégis élvezem. — **Schmidt Péter.** Kettejét besoroztam. — **Schulz Antal.** Az *ny* két betűje voltaképp *egy* betű. Ezen mulik, hogy a különben helyesen készített karika-rejtvényt nem közölhetem. — **Graeff testv.** Még eddig, örömmre, a *Kis Lap*nak minden elbeszélése tetszett az én kis olvasóimnak. — **Jurenák Gizike.** Sokad-magaddal vagy úgy, hogy alig várjátok a *Kis Lap* megjelentét, ami nekem kedves

elégtételelre szolgál. — **Krausz Jancsika.** Kérdés: a Quarnero-öböl enyhe tájáról hazatérve, fogsz-e ottan telet látni. Ez idő szerint tán a Kárpátok völgyeiben is sarjad az ibolya levele az avar alatt, olyan szelid az idő-járás. Meg is járta a minap feladott rejtvény, mely azt beszéli, hogy az idej tél nagyon kemény. Bizony lágy az! Szíves érzelmeiteket épp oly szívesen viszonzom. — **Nagy P.** Általánosan elfogadott becéző nevekre vagyok némi tekintettel. De a családi élet kényeztető ölen némelykor olyan fura nevek kelnek, hogy azokat nem vehetem figyelembe. Ilyenek: a Czuczai, Czicza, Momo, Pupi, Baba, Trumpezilli, Kuczú, Dodo s még egy sereg. Jövőre ird meg hát: hogy is hínak voltaképpen? — **Fodor Lenke.** »Az idej tél nagyon hideg« megfejtés helyett ezt küldöd: »Bornemisza Gábor fejedelem.« Kíváncsi vagyok, mely uton tértél rá erre a különös megoldásra. Vagy tán hogy más lapban láttad s össze tévesztetted? Bornemisza Gábor fejedelemről egyébként a magyar történelemnek nincs tudomása. Ezt is, u. l. Bethlen Gáborral cserélted föl. — **Frankl Miczi.** Buzgalmad dícséretes, de az amugy hevenyén oda vetett betűkből s számokból senki fia-lánya nem betűzhetné ki azt a közmondást. Érzelmeidet teljes szívből köszönöm. — **Cséry Ida.** Ejnye, az a csunya *mums!* Szinte *mumusnak* olvasná az ember. Roszszabb is ennél, mert a *mumus* végre sem bánt, ha ijesztget is; de a *mums* már gonosz vendég. Reménylem, el is kotródott azóta. — **Blumenfeld Iren.** Sőt inkább: az irással nagyon meg vagyok elégedve. Már a vers-fordítással sokkal kevésbé. Különbö vigasztalásul annyit, hogy jeles magyar költőknek sem sikerült a 2-ik költeménynek esodás zenéjét, virágszirom-gyöngédségét a magyarban feltüntetni. Az 1-őben egy-egy sor jól hangzik, s nincs kizárva hogy nyelvben megerősödvén s a versírás törvényeit megismervén s tiszteletben tartván, kerülhet még onnan jobb fordítás is. A többit köszönettel veszem tudomásul. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Ybl Márta (Csesztve, Nógrád vm.) kéri *Eperjesi Aranka* és *Koller Sárka* címét, *Farnos Eszti*ke (Nagy-Enyed) az *Esterházy Erzsébetét*. képes lev. lap-váltás okából.

JÓ SZÍV.

Az Országos Gyermekek-védő Egyesületnek: *Tarjányi Margit* 1 kor. — *Forster Jolánka* 1 kor. — *Jurenák Gizi* 6 kor. —

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.